

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA!

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj și femei neînfricate
care să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîblânziți!
Minți scilpitoare, dornice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane
science-fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA!

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și Arthur C. Clarke,
regi ne sunt Stephen King și George R.R. Martin,
iar regine, N.K. Jemisin și Naomi Novik.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

ARMADA.
IMAGINATION UNLIMITED!

POWERED BY NEMIRA.

SUZANNE COLLINS
SFIDAREA

Ediția a IV-a

Traducere din limba engleză

ANA-VERONICA MIRCEA

SUZANNE COLLINS și-a început cariera în 1991 ca scenarist de televiziune. A participat la realizarea mai multor emisiuni de succes ale postului Nickelodeon, printre care *The Mystery Files of Shelby Woo* sau *Clarissa Explains it All*, nominalizate la Premiile Emmy. A scris mai multe episoade ale programelor pentru preșcolari *Little Bear* și *Oswald*, de asemenea nominalizate la Premiile Emmy. La îndemnul lui James Proimos, autor de cărți pentru copii, a debutat cu romanul *Gregor pământeanul* (Nemi, 2016), primul volum al seriei de mare succes *Cronicile din subpământ*, răsplătite cu numeroase distincții și premii atât în Statele Unite, cât și în Marea Britanie. *Jocurile Foamei*, primul volum din trilogia cu același nume, s-a bucurat de un succes enorm, atât din partea publicului, cât și din partea criticii. A fost tipărit în nu mai puțin de 32 de țări în doar șase luni de la lansare, devenind rapid un bestseller *New York Times* și *USA Today*. Este recomandat de toate revistele de profil ca fiind una dintre cele mai bune cărți ale anului 2008: *Publishers Weekly*, *New York Times*, *Kirkus Review*, *School Library Journal*, *Booklist*, *LA Times* și de *Barnes&Noble*, *Borders* și *Amazon*. În martie 2012, în America a avut loc premiera ecranizării *Jocurile Foamei*, realizată după un scenariu semnat de Suzanne Collins, Billy Ray și Gary Ross și regizat de acesta din urmă. Din distribuție fac parte Jennifer Lawrence, Josh Hutcherson și Liam Hemsworth.

ARMADA

PARTEA ÎNTÂI

SCÂNTEIA

S trâng în palme sticla plată, deși aerul înghețat a absorbit căldura ceaiului de multă vreme. Frigul mi-a crispat mușchii. Dacă o haită de câini sălbatici și-ar face apariția în clipa asta, șansele de a mă cățăra într-un copac înainte de atacul lor n-ar fi în favoarea mea. Ar trebui să mă ridic, să mă mișc, să scap de înțepeneala picioarelor, însă continui să rămân locului, tot atât de neclintită ca piatra pe care stau, în timp ce zorile prind să lumineze pădurea. Nu mă pot lupta cu soarele. Nu pot decât să privesc, neajutorată, cum mă târăște spre o zi la care de mai multe luni mă gândesc cu groază.

La amiază vor sosi cu toții în casa mea din Cartierul Îvingătorilor. Reporterii, echipa de cameramani, chiar și Effie Trinket, vechea mea însoțitoare, vor ajunge în Districtul 12, venind de la Capitoliu. Mă întreb dacă Effie o să mai poarte peruca aia absurdă, roz, sau dacă o să afișeze o altă culoare nefirească, special pentru Turneul Triumfal. Mă vor aștepta și alții. Un grup care să se ocupe de toate nevoile mele pe durata îndelungatei călătorii cu trenul. O echipă de experți care să mă facă frumoasă pentru aparițiile în public. Cinna, stilistul și prietenul meu, creatorul costumelor superbe cu care am cucerit atenția spectatorilor în timpul Jocurilor Foamei.

Dacă ar fi după mine, aș încerca să uit cu desăvârșire jocurile astea. Să nu vorbesc niciodată despre ele. Să pretind c-au fost doar un vis urât. Dar e imposibil, din cauza Turneului Triumfal. Plasat

strategic, la jumătatea intervalului dintre Jocurile anuale, reprezintă metoda aleasă de Capitoliu pentru a menține vie o spaimă iminentă. Noi, cei din districte, nu suntem siliți doar să ne reamintim în fiecare an strânsoarea de fier a puterii Capitolului, ci s-o și sărbătorim, iar anul acesta eu sunt una dintre vedetele spectacolului. Trebuie să călătoresc din district în district, să stau în fața unor mulțimi care ovaționează și care, în taină, mă detestă, să privesc în ochii oamenilor cărora le-am ucis copiii...

Soarele continuă să se înalțe, așa că mă ridic. Toate încheieturile mele se plâng, iar piciorul stâng mi-a fost amortit atâta vreme, încât reîncep să-l simt abia după câteva minute de mers. Sunt în pădure de vreo trei ore, dar, fiindcă n-am făcut cu adevărat nicio încercare de a vâna, n-am cu ce mă fâli. Pentru mama și pentru Prim, surioara mea, nu mai are importanță. Își pot permite să cumpere carne de la măcelăria din oraș, deși toate trei preferăm carnea proaspătă, de vânat. Însă Gale Hawthorne, prietenul meu cel mai bun, și familia lui depind de captura de azi și nu-i pot dezamăgi. Îmi încep turul de o oră și jumătate, timpul necesar pentru a trece în revistă șirul nostru de capcane. Înainte, când eram la școală, aveam la dispoziție după-amiezi ca să verificăm cursele, să vânam și să culegem, după care ne rămânea timp și pentru negoțul din oraș. Dar acum, când Gale merge la muncă în minele de cărbuni, iar eu n-am nimic de făcut cât e ziua de lungă, am luat totul asupra mea.

La ora asta, Gale a început lucrul în mină, a coborât în adâncurile pământului cu liftul care îți răscolește stomacul, iar acum izbește, probabil, în filonul de cărbune. Știu cum e acolo, jos. În fiecare an, clasa mea făcea un tur al minelor, ca parte a pregătirii noastre școlare. Când eram mică, nu reprezenta decât o experiență neplăcută. Tunelele claustrofobice, aerul urât mirositor, întunericul sufocant din jur. Dar, după ce tata și alți mineri au fost uciși într-o explozie, abia mi-am mai putut impune să intru în ascensor. Excursia anuală a devenit un imens prilej de neliniște. În două rânduri mi s-a făcut atât de rău doar gândindu-mă la ea, încât mama m-a ținut acasă, crezând că mă îmbolnăvisem de gripă.

Mă gândesc la Gale, care nu se simte cu adevărat viu decât în pădure, cu aerul ei proaspăt, cu lumina soarelui, cu apa limpede, curgătoare. Nu știu cum de poate suporta. Ei... ba da, știu. Suportă, fiindcă așa își poate hrăni mama, cei doi frați mai mici și sora. Iar eu am găleți de bani, mai mult decât suficienți pentru mâncarea ambelor noastre familii, dar el nu vrea să primească nici măcar o singură monedă. Îi vine greu până și să mă lase să le aduc carne, deși el ar fi avut cu siguranță grijă să le hrănească pe mama și pe Prim dacă aș fi fost ucisă în timpul Jocurilor. Îi tot spun că-mi face o favoare, că înnnebunesc stând toată ziua degeaba. Chiar și așa, nu aduc niciodată vânatul când e el acasă. Ceea ce e ușor, de vreme ce lucrează douăsprezece ore pe zi.

Nu reușesc să-l văd decât duminica, atunci când ne întâlnim în pădure și vânam împreună. Continuă să fie cea mai frumoasă zi a săptămânii, dar nu așa cum era odată, când ne puteam destăina totul unul altuia. Jocurile au stricat până și asta. Îmi păstrez speranța că, odată cu trecerea timpului, vom reuși să ne simțim din nou în largul nostru împreună, dar o parte din mine știe că e zadarnic. Nu există cale de întoarcere.

Adun o pradă îmbelșugată din capcane – opt iepuri, două verige și un castor care a ajuns, înot, într-o șmecherie din sârmă, concepută chiar de Gale. El e un soi de vrăjitor al capcanelor, le concepe astfel încât să încovoieze puieti care saltă apoi captura, ferind-o de animalele de pradă, echilibrează butuci acționați de declanșatoare delicate, construite din bețe, împletește coșuri pentru prins pește, din care nu există scăpare. În timp ce înaintez, repunând cu grijă în funcțiune fiecare cursă, știu că n-o să pot niciodată înlocui ochiul lui, care sesizează echilibrul, instinctul care îi spune prin ce loc va traversa prada o potecă. E vorba despre ceva mai presus de experiență. E un dar înnăscut. Așa cum pot eu lua la ochi un animal pe o beznă aproape de nepătruns, doborându-l totuși cu o singură săgeată.

Când ajung înapoi, la gardul care înconjoară Districtul 12, soarele s-a ridicat destul de mult deasupra orizontului. Ca de obicei, ascult o clipă, dar nu se aude niciun zumzet care să trădeze

prezența curentului electric în ochiurile plasei. Se întâmplă extrem de rar să se afle sub tensiune, deși ar trebui să fie electrificată tot timpul. Mă strecur prin spărtura din partea de jos a gardului și ies pe Pajiște, la o aruncătură de băț de casa mea. De vechea mea casă. O păstrăm, pentru că, oficial, e locuința atribuită mamei și surorii mele. Dacă aș cădea moartă în clipa asta, ar fi nevoie să se întoarcă acolo. Dar, în momentul de față, se simt fericite în noua casă din Cartierul Învingătorilor, iar eu am rămas singura care folosește mica proprietate unde am crescut. E adevăratul meu cămin.

Acum mă duc acolo să mă schimb. Dau jos vechea jachetă de piele a tatei și iau o haină din stofă fină, de lână, care mi se pare întotdeauna prea strâmtă la umeri. Îmi înlocuiesc cizmele de vânătoare, moi și uzate, cu o pereche de pantofi scumpi, de fabrică, pe care mama îi consideră mai potriviți pentru cineva cu statutul meu social. Arcul și săgețile le-am lăsat în scorbura unui copac din pădure. Deși timpul fuge cu fiecare tic-tac, îmi permit să mă așez câteva minute în bucătărie. Fără foc în sobă și fără față de masă, pare o casă abandonată. Plâng după traiul pe care îl duceam aici. Abia reușeam să ne câștigăm existența, dar știam unde mă încadrez, știam unde îmi era locul în țesătura deasă a vieții noastre. Aș vrea s-o reiau, fiindcă, privind în urmă, pare atât de sigură față de cea de acum, când sunt atât de bogată, atât de cunoscută și atât de detestată de conducerea Capitoliului.

Un sunet tânguitor îmi îndreaptă atenția către ușa din spate. O deschid și dau de Buttercup, bătrânul motan murdar al lui Prim. Detestă noua noastră locuință aproape la fel de mult ca și mine și o părăsește întotdeauna când e Prim la școală. Nu ne-am fost niciodată prea dragi unul altuia, dar acum s-a creat această nouă legătură. Îl las să intre, îl hrănesc cu o bucată zdravănă de slănină de castor, ba chiar îl scarpin puțin între urechi.

– Ești hidos, știi, nu-i așa? îl întreb.

Se freacă de mâna mea, dornic de mai multe mângâieri, dar trebuie să plec.

– Haide, vino!

Îl ridic într-o mână, îmi înșfac traista cu vânat cu cealaltă și ies în stradă. Motanul se eliberează dintr-o săritură și dispare într-un tufiș.

Vârful pantofilor îmi apasă prea tare degetele când pășesc pe trotuarul pavat cu zgură. Scurtez drumul luând-o pe alei lăturalnice și prin curțile din spate și ajung acasă la Gale în câteva minute. Stând aplecată deasupra chiuvetei din bucătărie, mama lui, Hazelle, mă vede pe fereastră. Își șterge mâinile de șorț și dispare ca să mă-ntâmpine în pragul ușii.

Îmi place Hazelle. O respect. Explozia care mi-a ucis tatăl a lăsat-o și pe ea fără soț, cu trei băieți și cu un copil încă nenăscut. La mai puțin de o săptămână după ce l-a adus pe lume, umbla pe străzi, căutând de lucru. Deoarece trebuia să-i poarte de grijă bebelușului, nu putea să lucreze în mină, dar a reușit să găsească niște negustori care i-au dat rufe la spălat. La paisprezece ani, Gale, fiul cel mai mare, a devenit principalul susținător al familiei. Era deja înscris pentru tesere, care le dădeau dreptul la o rație sărăcăcioasă de grâne și de ulei în schimbul unor intrări suplimentare ale numelui său în extragerea care îl putea transforma în tribut. Pe deasupra, încă de pe atunci era un braconier îndemânat. Dar tot nu era de-ajuns pentru întreținerea unei familii de cinci persoane dacă Hazelle nu-și tocea degetele până la os frecând rufărie. Iarna erau atât de roșii și de crăpate, încât sângeau la cea mai ușoară atingere. Fără alifia preparată de mama, ar mai sângea încă. Însă Hazelle și Gale au hotărât că nici ceilalți băieți, Rory, de doisprezece ani, și Vick, de unsprezece, nici micuța Posy, care nu are decât patru, nu se vor înscrie niciodată pentru tesere.

Hazelle surâde la vederea vânatului. Ia castorul de coadă, apreciindu-i greutatea.

– O să iasă o tocăniță bună din el.

Spre deosebire de Gale, pe ea n-o deranjează aranjamentul nostru.

– Și blana e bună, îi răspund.

E reconfortant să stau aici, cu Hazelle. Să evaluăm calitățile vânatului, așa cum am făcut întotdeauna. Îmi toarnă ceai fierbinte, din plante medicinale, într-o cană în jurul căreia îmi strâng cu recunoștință degetele înghețate.

– Știi, mă gândeam că, după întoarcerea din tur, aş putea să-l iau când și când pe Rory cu mine afară. După orele de școală. Să-l învăț să tragă cu arcul.

Hazelle dă din cap, încuviințând.

– Ar fi bine. Și Gale vrea s-o facă, dar el nu e liber decât duminica, pe care cred că preferă s-o păstreze pentru tine.

Nu pot împiedica roșeața să-mi inunde obrajii. Firește că e stupid. E greu de spus că m-ar cunoaște cineva mai bine decât Hazelle. Știe ce mă leagă de Gale. Sunt sigură că, deși mie nu mi-a trecut niciodată prin minte, o grămadă de oameni au presupus că ne vom căsători în cele din urmă. Dar asta se întâmpla înainte de Jocuri. Când celălalt tribut din district, Peeta Mellark, încă nu anunțase că mă iubea nebunește. Idila noastră a devenit o strategie esențială pentru supraviețuirea în arenă. Numai că pentru el n-a fost doar o strategie. Nu sunt sigură ce-a fost pentru mine. Iar acum știu că pentru Gale n-a însemnat decât durere. Simt o străngere de inimă la gândul că, în timpul Turneului Triumfal, eu și Peeta va trebui să apărăm iarăși în postura de îndrăgostiți.

Îmi sorb cu lăcomie ceaiul, deși e prea fierbinte, și mă îndepărtez de masă.

– Ar fi mai bine să plec. Să mă fac frumoasă pentru camerele de luat vederi.

Hazelle mă îmbrățișează.

– Să savurezi mâncarea.

– Pe deplin, spun eu.

Următoarea mea oprire e la Vatră, locul în care fac, în mod tradițional, grosul afacerilor mele. Cu ani în urmă, nu era decât un depozit pentru cărbune, dar, când n-a mai fost folosit, a devenit un loc de întâlnire pentru tranzacții ilegale, care a prosperat apoi transformându-se într-o piață neagră permanentă. Dacă atrage elemente ale societății cu înclinații criminale, atunci presupun că locul meu e acolo. Vânătoria în pădurile din jurul Districtului 12 violează cel puțin o duzină de legi și se pedepsește cu moartea.

Deși ei nu vorbesc despre asta niciodată, le sunt datoare obișnuințelor Vetrei. Gale mi-a povestit că Sae Unsuroasa a inițiat o chetă ca să ne sponsorizeze pe mine și pe Peeta în timpul Jocurilor. Trebuia să se limiteze numai la Vatră, dar o mulțime de alți oameni au aflat și și-au dat obolul. Habar n-am cât s-a strâns, dar prețul oricărui dar primit în arenă era exorbitant. Și, din câte știu, pentru mine a reprezentat diferența dintre viață și moarte.

Încă mi se mai pare ciudat să trag de ușa grea, pătrunzând înăuntru cu traista de vânat goală, fără nimic bun pentru troc, simțind în schimb greutatea monedelor din buzunar apăsându-mi soldul. Încerc să ajung la cât mai multe tarabe cu puțință, cumpărând, pe rând, cafea, checuri, ouă, ață și ulei. Ca bonus, iau trei sticle de votcă de la Ripper, o femeie ciungă, victima unui accident din mină, destul de inteligentă ca să găsească un mod de supraviețuire.

Băutura nu e pentru familia mea. E pentru Haymitch, mentorul meu și al lui Peeta de pe durata Jocurilor. E ursuz, violent și beat în cea mai mare parte a timpului. Dar și-a făcut datoria – mai mult decât datoria –, căci, pentru prima oară în istorie, a fost permisă declararea a două tributuri drept învingători. Așa că, indiferent cum ar fi Haymitch, și lui îi sunt datoare. Și asta pentru vecie. Îi cumpăr votca fiindcă, acum câteva săptămâni, i s-a terminat stocul și nu se găsea nici de vânzare, așa că a fost nevoit să se abțină, tremurând și zbierând la niște creaturi cumplite, pe care numai el le putea vedea. A speriat-o de moarte pe Prim și, sincer vorbind, nici mie nu mi s-a părut prea distractiv să-l văd într-un asemenea hal. De atunci am început să fac rezerve, pentru cazul unei noi penurii de băutură.

Cray, șeful Apărătorilor Păcii din districtul nostru, se încrunță când mă vede cu sticlele. E un bărbat în vârstă, cu câteva șuvițe de păr argintiu întinzându-se pieziș deasupra feței lui roșcovane, lucioase.

– E prea tare pentru tine, fetițo.

El știe mai bine deoarece, în afară de Haymitch, bea mult mai mult decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată.

– A, e pentru mama, o folosește la medicamente.

- Ei, da, ucide aproape orice microb! spune, trântind pe tarabă o monedă în schimbul unei sticle.

Când ajung la Sae Unsuroasa, mă salt pe teighea și comand niște supă, care pare dintr-un amestec de dovleac și fasole. În timp ce mănânc, apare un alt Apărător al Păcii, Darius, și cumpără un castron plin. Când e vorba despre oamenii legii, el e unul dintre favoriții mei. N-o face pe grozavul și ține de obicei la glume. Probabil se apropie de treizeci de ani, dar nu pare cu mult mai vârstnic decât mine. Zâmbetul și părul lui roșu, zbârlit în toate părțile, îi dau un aer adolescentin.

- N-ar trebui să fii în tren? mă întreabă.

- Vin să mă ia la amiază, îi răspund.

- N-ar trebui să arăți mai bine? întreabă din nou, într-o șoaptă sonoră.

Tachinările îmi smulg un zâmbet, în ciuda proastei mele dispoziții.

- Poate o panglică în păr sau cam așa ceva?

Îmi atinge ușor coada împletită și îi îndepărtez mâna.

- Nu-ți face griji. În momentul când vor termina cu mine, n-o să mă mai recunoști.

- Bine, face el. Ca variație, să dăm dovadă de puțină mândrie districtuală, domnișoară Everdeen. Hm?

Clatină din cap către Sae Unsuroasa, cu o dezaprobare prefăcută, și pleacă să li se alăture prietenilor săi.

- Vreau castronul ăla înapoi, strigă ea în urma lui, dar, fiindcă râde, nu pare prea supărată. Gale vine să te conducă? mă întreabă apoi.

- Nu, nu e pe listă, îi spun. Însă ne-am întâlnit duminică.

- Cred că ar fi trebuit să ajungă pe listă. Fiindcă e vărul tău și așa mai departe, spune ea cu prefăcătorie.

Nu e decât o altă parte a minciunii inventate de Capitoliu. Când eu și Peeta am rămas printre ultimii opt supraviețuitori ai Jocurilor, și-au trimis reporterii să scrie articole despre viața noastră. Când s-au interesat de prietenii mei, toată lumea i-a îndrumat către Gale. El era prea arătos, cu un aer prea bărbătesc și

nicidecum dispus să zâmbească și să fie prietenos în fața camerelor. Însă semănăm puțin unul cu altul. Păr negru, lins, pielea măslinie, ochi cenușii. Așa că s-a găsit un geniu care să-l transforme în vărul meu. Eu am aflat abia când am ajuns acasă, pe peronul gării, și am auzit-o pe mama spunând:

- Vărul tău e nerăbdător să te vadă!

M-am întors și am dat cu ochii de Gale, de Hazelle și de copii, așteptându-mă, și ce altceva aș fi putut să fac, decât să intru în joc?

Sae Unsuroasa știe că nu suntem rude, însă până și o parte dintre oamenii care ne cunosc de ani buni par s-o fi uitat.

- Abia aștept să se termine povestea asta, șoptesc eu.

- Știu, zice ea. Dar trebuie să treci prin toate și să mergi până la capăt. Ar fi mai bine să nu-ntârzi.

În timp ce mă îndrept spre casă, prinde să ningă încet. Cartierul Învingătorilor e la o distanță de vreo opt sute de metri de piața din centrul orașului, dar pare pe de-a-ntregul o altă lume. O așezare distinctă, construită în jurul unei frumoase peluze verzi, presărată cu tufe de flori. Sunt douăsprezece case, oricare dintre ele suficient de mare ca să cuprindă zece de dimensiunile celei în care am crescut. Nouă sunt pustii, așa cum au fost întotdeauna. Cele trei aflate în folosință îi au drept proprietari pe Haymitch, pe Peeta și pe mine.

Atât locuința familiei mele, cât și a lui Peeta emană strălucirea caldă a vieții. Ferestre luminate, fum ieșind din coșuri, mănunchiuri de spice strălucitor colorate prinse de ușile din față, ca decorațiuni pentru apropiatul Festival al Recoltei. Însă casa lui Haymitch pare părăsită, lăsată în voia sorții, în ciuda interesului pe care și-l dă îngrijitorul zonei. Odată ajunsă în prag, îmi fac curaj - știind că o să fie scârbos -, apoi împing ușa și intru.

Nasul mi se încrețește imediat a dezgust. Haymitch refuză să-i permită altcuiva să se ocupe de curățenie, iar el însuși nu e în stare de așa ceva. Mirosurile de alcool și de vomă, de varză fiartă și de carne arsă, de haine murdare și de excremente de șoarece s-au contopit de-a lungul anilor într-o duhoare care îmi umple ochii de lacrimi. Înaintez cu greu printr-o harababură de ambalaje goale,

de cioburi și de oase către locul în care știu c-o să-l găsec pe fostul meu mentor. Stă la masa din bucătărie, cu brațele rășchirate pe tabla de lemn, cu fața într-o baltă de băutură, sforăind vârtos.

Îi dau un ghiont în umăr.

- Scoală-te! mă răstesc la el, fiindcă am învățat că nu poate fi trezit cu delicatete.

Sforăitul încetează pentru o clipă, întrebător, apoi reîncepe. Îl zgâlțâi mai tare.

- Scoală-te, Haymitch! E ziua Turului!

Mă străduiesc să-mping fereastra în sus, inspirând adânc aerul curat de afară. Picioarele mele își fac loc printre gunoaiile de pe podea, dezgrop un ibric de tinichea și îl umplu cu apă de la chiuvetă. În soba de gătit nu s-a stins cu desăvârșire focul și reușesc să conving cei câțiva cărbuni încă aprinși să se preschimbe într-o flacăra. Pun în vas niște cafea măcinată, destul de multă ca să mă asigur că licoarea o să fie gustoasă și tare, și îl așez pe plită, la fiert.

Haymitch e încă rupt de lume. Fiindcă nimic altceva n-a dat rezultate, umplu un castron cu apă rece ca gheața, i-l vârs în cap și mă arunc într-o parte. Din gâtleej îi iese un sunet gutural, animalic. Sare în sus, azvârle scaunul la trei metri în spate cu o lovitură de picior și flutură un cuțit. Am uitat că doarme întotdeauna strângând unul în mână. Ar fi trebuit să i-l smulg dintre degete, dar mintea mea era prea preocupată cu altceva. Scui-pă blasfemii și spintecă aerul preț de câteva clipe, înainte de a-și veni în fire. Își șterge fața cu una dintre mânecile cămășii și se întoarce spre pervazul ferestrei pe care m-am cocoțat, pentru cazul că ar fi necesar să scap repede cu fuga.

- Ce faci aici? bolborosește.

- Mi-ai spus să te trezesc cu o oră înainte de sosirea aparatelor de filmat, răspund.

- Ce? face el.

- A fost ideea ta, insist eu.

Pare să-și aducă aminte.

- De ce sunt ud din cap până-n picioare?

- Nu te-ai trezit când te-am zgâlțâit, îi explic. Uite ce e, dacă voiai să fii luat cu binișorul, trebuia să-l rogi pe Peeta.

- Ce să mă roage?

Simplul sunet al vocii lui îmi răscolește stomacul, transformându-l într-un nod de emoții neplăcute, cum ar fi vinovăția, tristețea și spaima. Și dorul. Trebuie să recunosc că există și așa ceva. Numai că trebuie să facă față unei concurențe prea dure ca să poată avea vreodată câștig de cauză.

Îl urmăresc pe Peeta traversând încăperea în direcția mesei, razele soarelui dezvăluind licărul zăpezii proaspete din părul lui blond. Pare puternic și sănătos, atât de diferit de băiatul bolnav și înfometat pe care-l știu din arenă, până și schiopătutul abia dacă i se mai poate observa. Pune pe masă o franzelă caldă și strânge mâna lui Haymitch.

- Te-am rugat să mă trezești fără să mă-mbolnăvești de pneumonie, spune acesta din urmă, lăsând deoparte cuțitul.

Își scoate cămașa murdară, dând la iveală un maiou tot atât de jegos, și se șterge apăsând cu partea uscată.

Peeta zâmbește și înmoaie cuțitul lui Haymitch în sticla cu votcă de pe podea. Șterge lama cu poala cămășii și taie franzela felii. Peeta ne oferă tuturor bunătați proaspăt scoase din cuptor. Eu vânez. El coace. Haymitch bea. Avem cu toții modul nostru de a ne ocupa timpul, de a ține la distanță gândul la vremea în care am fost concurenți ai Jocurilor Foamei. Abia după ce îi întinde lui Haymitch colțul pâinii se uită la mine pentru prima oară.

- Vrei o felie?

- Nu, am mâncat în Vatră, spun. Dar îți mulțumesc oricum.

Vocea îmi sună nefiresc, e atât de oficială. Așa cum a sunat de fiecare dată când am vorbit cu Peeta după ce camerele au terminat de filmat fericita noastră întoarcere acasă și ne-am reluat adevărata viață.

- Pentru puțin, spune el, crispat.

Haymitch își azvârle cămașa undeva, în mijlocul harababurii.

- Brrr. Voi doi trebuie să deveniți mult mai prietenoși înainte de începerea spectacolului.

Bineînțeles că are dreptate. Publicul se așteaptă să vadă perechea de îndrăgostiți care a câștigat Jocurile Foamei. Nu doi oameni care abia dacă se pot privi în ochi. Dar eu nu spun decât:

– Fă o baie, Haymitch.

Pe urmă mă avânt peste pervazul ferestrei, sar la pământ și traversez peluza către casa noastră.

Zăpada a început să se aștearnă, și în spatele meu se întinde un șir de urme. Mă opresc la ușa din față, scuturându-mi zloata de pe pantofi înainte de a intra. Mama a muncit zi și noapte pentru ca totul să arate perfect în fața camerelor de luat vederi, așa că nu e momentul potrivit să las urme pe podelele ei strălucitoare. Nici n-apuc să intru bine, că ea e deja acolo, întinzându-și brațul ca și cum ar vrea să mă oprească.

– Nu-ți face griji, mă descalt aici, spun, abandonându-mi pantofii pe covorașul de lângă prag.

Mama scoate un hohot de râs straniu, șuierat, și îmi ia de pe umăr traista de vânătoare plină cu provizii.

– Nu e decât zăpadă. Plimbarea a fost plăcută?

– Plimbarea?

Știe că am fost în pădure o jumătate de noapte. Pe urmă îl văd pe bărbatul care stă în spatele ei, în cadrul ușii bucătăriei. Arunc o singură privire asupra costumului său făcut la comandă și a trăsăturilor de o perfecțiune chirurgicală și știu că e din Capitoliu. Ceva nu e în ordine.

– A fost mai degrabă ca la patinaj. Zăpada începe să alunece de-a binelea.

– A venit cineva care vrea să te vadă, mă anunță mama.

Are fața mult prea palidă și aud neliniștea pe care încearcă s-o ascundă. Mă prefac că nu observ în ce stare e.

– Credeam că nu trebuie s-ajungă înainte de amiază. A venit Cinna mai devreme, ca să mă ajute să mă pregătesc?

– Nu, Katniss, e..., începe mama.

– Pe aici, te rog, domnișoară Everdeen, spune calm bărbatul.

Arată în lungul coridorului. E ciudat să fii călăuzit în propria ta casă, dar știu că nu e cazul să comentez.

Mă pun în mișcare, aruncându-i mamei peste umăr un zâmbet liniștitor.

– Probabil alte instrucțiuni pentru tur.

Mi-au trimis tot soiul de materiale legate de itinerar și de protocolul care trebuie respectat în fiecare district. Dar, în timp ce mă îndrept spre ușa biroului, pe care n-am mai văzut-o niciodată închisă până acum, îmi simt gândurile alergând. Cine e aici? Ce vrea? De ce e mama atât de palidă?

– Intră, îmi spune bărbatul de la Capitoliu, care a străbătut holul în urma mea.

Răsucesc mânerul strălucitor, de alamă, și trec pragul. Remarc mirosurile contradictorii, de trandafiri și de sânge. Un bărbat mărunțel, cu părul alb și cu un aer vag familiar, citește o carte. Ridică un deget, ca și cum ar spune: „Acordă-mi o clipă.“ Apoi se întoarce și îmi stă inima.

Mă uit în ochii de șarpe ai președintelui Snow.

2

În viziunea mea, președintele Snow ar trebui să apară în fața unor coloane de marmură împodobite cu steaguri supradimensionate. E șocant să-l văd în mijlocul obiectelor obișnuite din încăpere. Ca și cum aș sălta capacul unei oale și aș găsi o viperă în loc de tocană.

Ce caută aici? Gândurile mi se întorc în grabă către zilele de deschidere ale altor Tururi Triumfale. Îmi aduc aminte că am văzut tributurile câștigătoare, alături de mentorii și stiliștii lor. Uneori au apărut chiar și oficialități guvernamentale de rang înalt. Dar nu l-am zărit niciodată pe președintele Snow. El ia parte la sărbătoririle din Capitoliu. Punct.

Dacă a bătut tot drumul până aici, nu poate însemna decât un singur lucru. Am dat de un mare necaz. Și, dacă asta e adevărat pentru mine, e și pentru familia mea. Mă străbate un fior la gândul că mama și sora mea se află atât de aproape de acest om care

mă detestă. Mă va detesta întotdeauna. Pentru că am fost mai inteligentă decât sadicii lui creatori-de-joc, am făcut Capitoliul să pară stupid și, ca urmare, i-am subminat autoritatea.

N-am făcut nimic altceva în afară de a încerca să mă mențin în viață – pe mine și pe Peeta. Orice act de revoltă a fost o simplă coincidență. Dar, când Capitoliul decretează că numai un singur tribut poate supraviețui, iar tu ai neobrăzarea de a-i contesta hotărârea, presupun că asta este prin ea însăși o revoltă. Singurul lucru pe care puteam să-l invoc în apărare a fost pretinsa dragoste pătimasă pentru Peeta, care m-a făcut să-mi pierd mințile. Așa că ni s-a îngăduit să trăim amândoi. Ca să fim încoronați ca învingători. Ca să ne întoarcem acasă și să sărbătorim, să ne fluturăm mâinile în fața camerelor, în semn de rămas-bun, și să fim lăsați în pace. Până acum.

Poate că locuința mea nouă sau șocul apariției lui sau înțelegerea reciprocă a faptului că ar putea cere să fiu ucisă cât ai clipi mă fac să mă simt ca o intrusă. De parcă ne-am afla în casa lui și eu aș fi venit neinvitată la o petrecere. Așa că nu-i spun că e bine-venit și nu-i ofer un scaun. Nu spun nimic. De fapt, îl tratez ca și cum ar fi cu adevărat un șarpe, unul veninos. Stau nemișcată, cu ochii țintuiți într-ai lui, gândindu-mă cum să bat în retragere.

– Cred că putem simplifica situația căzând de acord să fim sinceri unul față de celălalt, propune el. Ce părere ai?

Sunt de părere că limba mi-a înțepenit și că mi-e imposibil să vorbesc, așa că mă surprind pe mine însămi când îi răspund cu voce fermă:

– Da, cred că asta ar economisi timp.

Președintele Snow zâmbeste și îi remarc pentru prima oară buzele. Mă aștept să fie ca de șarpe, ceea ce e totuna cu a spune că îi lipsesc. Dar ale lui sunt mult prea pline, cu pielea prea întinsă. Mă întreb dacă gura nu i-a fost cumva modificată, ca să devină mai atrăgător. Dacă e așa, au irosit timpul și banii, fiindcă e lipsit de orice farmec.

– Consilierii mei se temeau c-o să fii dificilă, dar n-ai o asemenea intenție, nu-i așa? mă întreabă el.

– Așa e, îi răspund.

– Asta le-am spus și eu. O fată care merge atât de departe ca să-și salveze viața nu e interesată să se lepede de ea cu amândouă mâinile. Și trebuie să se gândească și la familia ei. Mama, sora și toți acei... veri.

După felul în care ezită înainte de a pronunța ultimul cuvânt, îmi dau seama că știe că eu și Gale n-avem un arbore genealogic comun.

Ei, acum jucăm cu toate cărțile pe masă. Poate e mai bine. Nu-mi plac amenințările voalate. Prefer să știu cum stau.

– Să ne așezăm.

Președintele Snow se instalează la biroul lat, din lemn lăcuit, unde își face Prim temele și mama, bugetul. Aidoma casei noastre, e un loc pe care îl ocupă fără a avea niciun drept, dar, în ultimă instanță, are toate drepturile din lume. Eu mă așez în fața biroului, pe unul dintre scaunele sculptate, cu spatele drept. E făcut pentru cineva mai înalt decât mine, așa că pe podea nu mi se odihnesc decât vârful degetelor.

– Am o problemă, domnișoară Everdeen, spune el. O problemă care a apărut în arenă, când ai scos fructele alea otrăvite.

Acela a fost momentul când am ghicit că, puși în situația de a alege între a ne privi pe mine și pe Peeta sinucigându-ne – ceea ce ar fi însemnat să nu existe niciun învingător – și a ne lăsa pe amândoi să trăim, creatorii-de-joc vor prefera a doua variantă.

– Dacă șeful creatorilor-de-joc, Seneca Crane, ar fi avut un strop de creier, te-ar fi făcut fărâme. Dar a avut un acces nefericit de sentimentalism. Așa că iată-te aici! Poți ghici unde e el acum? mă întreabă.

Încuviințez cu o înclinare a capului, fiindcă, după cum o spune, e clar că Seneca Crane a fost executat. Mirosul de trandafiri și de sânge e mai puternic acum, când nu ne mai desparte decât biroul. Președintele Snow are o roză prinsă la reverul hainei, ceea ce sugerează cel puțin sursa parfumului floral, dar trebuie să fi fost intensificat prin procedee genetice, fiindcă niciun

trandafir autentic nu are un miros atât de pătrunzător. Cât despre sânge... nu știu.

- Pe urmă n-a mai fost nimic de făcut, în afară de a te lăsa să-ți prezinți micul scenariu. Și tu ai jucat foarte bine în episodul cu școlărița înnebunită de dragoste. Oamenii din Capitoliu au fost cât se poate de convinși. Din nefericire, nu toți cei din districte s-au lăsat înșelați de interpretarea ta.

Pe chipul meu trebuie să fi apărut măcar o urmă de nedumire, pentru că el vine imediat cu un răspuns.

- Bineînțeles că nu știi asta. N-ai acces la informațiile despre starea de spirit din alte districte. Oricum, într-o serie dintre ele, oamenii au văzut în micul tău truc cu fructele de pădure o manifestare a sfidării, nu a iubirii. Și, dacă o fată nu de altundeva, ci tocmai din Districtul 12, poate sfida Capitolium scâpând nevătămată, ce îi poate împiedica pe ei să facă același lucru? Ce poate împiedica, să zicem, o revoltă?

E nevoie de o clipă ca să pricep sensul ultimei lui fraze. Pe urmă mă izbește cu toată puterea importanței sale.

- Au fost revolte? întreb, atât înfiorată, cât și încântată de o asemenea posibilitate.

- Încă nu. Dar vor urma dacă nu se schimbă cursul evenimentelor. Și se știe că revoltele conduc la revoluție. Președintele se freacă deasupra sprâncenei stângi, în același loc unde simt eu înșămi durerile de cap. Ai idee cam ce-ar însemna asta? Câți oameni ar muri? Cu ce ar trebui să se confrunte supraviețuitorii? Indiferent ce probleme ar putea avea unii sau alții cu Capitolium, crede-mă când îți spun că, dacă își slăbește strânsoarea asupra districtelor, chiar și pentru scurt timp, întregul sistem se va nărui.

Sunt luată prin surprindere de exprimarea lui directă, ba chiar și de sinceritatea acestui discurs. De parcă prima lui grijă ar fi bunăstarea cetățenilor din Panem, când nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Nu știu cum de îndrăznesc să rostesc următoarele cuvinte, dar o fac.

- Trebuie să fie foarte fragil dacă o mână de fructe îl poate dărâma.

Urmează o pauză îndelungată, în timpul căreia mă studiază. Apoi spune simplu:

- E fragil, dar nu așa cum îți închipui.

Se aude o bătaie în ușă, și bărbatul din Capitolium își strecoară capul înăuntru.

- Mama ei întreabă dacă doriți ceai.

- Aș vrea. Mi-ar plăcea să beau niște ceai, spune imediat președintele.

Ușa se deschide mai larg și în prag stă mama, cu o tavă pe care se află serviciul de porțelan adus de ea în Filon când s-a măritat.

- Puneți-l aici, vă rog.

Președintele își așază cartea pe colțul biroului și bate cu palma în centru.

Mama lasă tava pe birou. Conține un ceainic de porțelan și cești, frișcă și zahăr, o farfurie cu fursecuri. Glazura care le împodobește închipuie flori în culori pastelate. Nu poate fi decât opera lui Peeta.

- Ce priveliște bine-venită! Știți, e ciudat cât de des uită oamenii că și președinții trebuie să mănânce, spune Snow, cu un aer fermecător.

Ei, și asta pare, oricum, s-o mai destindă puțin pe mama.

- Să vă aduc și altceva? Aș putea să vă pregătesc ceva mai substanțial dacă vă e foame, se oferă ea.

- Nu, nimic n-ar putea fi mai aproape de perfecțiune. Mulțumesc, spune el, cerându-i evident să plece.

Mama dă din cap, îmi aruncă o privire și iese. Președintele Snow toarnă ceai pentru amândoi și își umple cana cu frișcă și zahăr, amestecând apoi îndelung. Simt că a terminat ce avea de spus și așteaptă răspunsul meu.

- N-am vrut să stârnesc o revoltă, îi mărturisesc.

- Te cred. N-are importanță. Stilistul tău a fost profet când ți-a ales garderoba. Tu, Katniss Everdeen, fata din foc, te-ai dovedit a fi scânteia care, nesupravegheată, se poate transforma într-un infern, distrugând Panemul, spune el.

- De ce nu mă ucideți acum? mă trezesc eu întrebând.

- Public? Întreabă el. Asta ar însemna să torn gaz peste foc.
 - Atunci, înscenați un accident.
 - Cine s-ar lăsa păcălit? mă întreabă. Tu nu, dacă ai urmări totul.
 - Atunci, spuneți-mi ce vreți de la mine. O s-o fac! îi promit.
 - Măcar de-ar fi atât de simplu, zice el, apoi ia între degete unul dintre biscuiții împodobiți cu flori și îl studiază. Adorabil. Mama ta i-a făcut?

- Peeta.

Și, pentru prima oară, îmi dau seama că pot să-i susțin privirea. Întind mâna după cana mea cu ceai, dar o pun la loc când o aud zângănind pe farfurioară. Maschez totul grăbindu-mă să iau un biscuit.

- Peeta. Ce face iubirea vieții tale? se interesează el.

- E bine, îl informez eu.

- Când și-a dat seama în ce măsură îți e indiferent? întreabă, înmuindu-și biscuitul în ceai.

- Nu-mi e indiferent, protestez.

- Dar poate că nu-l iubești pe băiatul ăsta atât de nebunește cum ai vrea s-o creadă întreaga țară.

- Cine spune că nu?

- Eu, zice președintele. Și nu m-aș afla acum aici dacă aș fi singurul care are dubii. Cum îi merge frumosului tău văr?

- Nu știu... nu...

Repulsia față de conversația asta, față de o discuție cu președintele Snow despre sentimentele mele pentru doi dintre oamenii la care țin cel mai mult, îmi ia graiul.

- Răspunde, domnișoară Everdeen. Pe el îl pot ucide cu ușurință dacă nu ajungem la un deznodământ fericit, îmi spune. Nu-i faci nicio favoare când dispăreți amândoi în pădure în fiecare duminică.

Dacă știe asta, ce altceva mai știe? Și cum de o știe? Există mulți oameni care i-ar putea spune că eu și Gale ne petrecem duminicile vânând. Nu ne facem apariția, în seara fiecăreia dintre ele, împovărați cu vânat? N-a fost așa ani de-a rândul? Adevărata întrebare este ce își închipuie el că se petrece în pădurile din afara Districtului 12. Cu siguranță că n-am fost urmăriți acolo. Sau am fost? Am fi putut fi urmăriți? Mi se pare imposibil. Cel puțin ca

urmăritorul să fie o persoană. Camere de luat vederi? Asta nu mi-a trecut niciodată prin minte până acum. Pădurea a fost întotdeauna locul nostru sigur, locul în care nu ne poate ajunge brațul Capitoliului, în care suntem liberi să spunem ce simțim, să fim noi înșine. Cel puțin înainte de Jocuri. Ce-ar fi văzut dacă ne-ar fi urmărit atunci? Doi oameni vânând, rostind lucruri considerate înaltă trădare la adresa Capitoliului, da. Dar nu doi îndrăgostiți, așa cum pare să dea de înțeles aluzia președintelui Snow. În privința acestei acuzații, suntem în siguranță. Doar dacă nu cumva... nu cumva...

S-a întâmplat o singură dată. Scurt și pe neașteptate, dar s-a întâmplat.

După întoarcerea mea și a lui Peeta de la Jocuri, au trecut mai multe săptămâni fără să-l întâlnesc pe Gale între patru ochi. Mai întâi au avut loc festivitățile obligatorii. Un banchet în onoarea învingătorilor, la care au fost invitate numai persoanele de cel mai înalt rang. O zi de sărbătoare pentru întregul district, cu mâncare gratis și cu comedianți aduși din Capitoliu. Ziua Pachetelor, prima din cele douăsprezece, în care toți locuitorii districtului au primit pachete cu mâncare. Asta a fost preferata mea. Să vezi toți puștii flămânzi din Filon alergând de colo până colo și fluturând cutii cu gem de mere, conserve cu carne, chiar și bomboane. Sacii cu grâne și bidoanele cu ulei, prea mari pentru a putea să le care, aveau să-i aștepte acasă. Să știi că, vreme de un an, aveau să primească în fiecare lună câte un pachet... A fost una dintre puținele dăți când m-am bucurat într-adevăr fiindcă am câștigat Jocurile.

Prin urmare, cu atâtea ceremonii, cu diversele evenimente și cu reporterii care îmi înregistrau fiecare mișcare în timp ce prezidam, mulțumeam sau îl sărutam pe Peeta pentru public, nu m-am bucurat de niciun fel de intimitate. După câteva săptămâni, lucrurile s-au liniștit în sfârșit. Echipelile de cameramani și de reporteri și-au făcut bagajele și au plecat acasă. Eu și Peeta am adoptat relația rece pe care o avem de atunci încoace. Familia mea s-a instalat în casa noastră din Cartierul Învingătorilor. Viața de zi cu zi din

Districtul 12 – muncitorii în mine, copiii la școală – și-a reluat ritmul obișnuit. Am așteptat până ce am crezut că nu mai era niciun pericol, apoi, într-o duminică, fără să spun nimănui, m-am trezit cu câteva ore înaintea zorilor și am plecat spre pădure.

Vremea era încă destul de călduroasă ca să n-am nevoie de haină. Am luat o traistă plină cu delicatese, friptură rece de pui și brânză, pâine de la brutărie și portocale. În vechea mea casă, mi-am pus cizmele de vânatoare. Ca de obicei, gardul nu era electricizat, așa că m-am furișat, pur și simplu, în pădure și mi-am regăsit arcul și săgețile. M-am dus la locul nostru – al lui Gale și al meu –, locul în care împărțiserăm micul dejun în dimineața extragerii care m-a trimis la Jocuri.

Am așteptat cel puțin două ore. Începusem să cred că Gale își pierduse încrederea în mine în săptămânile care trecuseră sau că nu-i mai păsa de mine. Că poate chiar mă ura. Iar ideea de a-l pierde pentru totdeauna pe el, prietenul meu cel mai bun, singurul om căruia îi încredinșasem vreodată secretele mele, a fost atât de dureroasă, încât n-am putut s-o suport. Mai ales după tot ce s-a întâmplat. Mi-am simțit ochii umezindu-se și gâtulejul strângându-mi-se, așa cum mi se întâmplă când mă supăr.

Pe urmă mi-am ridicat privirea, și el era acolo, la trei metri distanță, uitându-se pur și simplu la mine. Fără să mă gândesc, am sărit în picioare și l-am strâns în brațe, scoțând sunete stranii, în care se amestecau râsul, respirația întretăiată și plânsul. El mă strângea atât de tare, încât nu-i puteam vedea fața, dar a trecut un timp cu adevărat îndelungat până când mi-a dat drumul și apoi n-a prea mai avut de ales, pentru că îi stârnisem atât de tare sughițul, încât a fost nevoit să bea apă.

În ziua aceea am făcut ceea ce făcuserăm întotdeauna. Am luat micul dejun. Am vânat, am pescuit și am cules. Am vorbit despre oamenii din oraș. Nu despre noi, despre noua lui viață din mină și despre timpul petrecut de mine în arenă. Numai despre alte lucruri. Cred că, în momentul când am ajuns lângă prima gaură din gard aflată în apropierea Vetrei, eram cu adevărat convinsă că era posibil să nu se fi schimbat nimic. Că am fi putut continua

să facem ce făcuserăm mereu. I-am dat lui Gale să vândă tot vânatul, de vreme ce noi aveam acum atât de multă mâncare. I-am spus că n-o să vin în Vatră, deși eram nerăbdătoare să ajung acolo, pentru că mama și sora mea nici măcar nu știau că plecasem la vânatoare și se întrebau unde sunt. Pe urmă, pe neașteptate, în timp ce mă ofeream să iau asupra mea verificarea zilnică a capcanelor, mi-a prins fața în mâini și m-a sărutat.

Am fost luată complet prin surprindere. S-ar putea crede că, după ce stătusem atât de multe ore împreună cu Gale – privindu-l vorbind, râzând și încruntându-se –, ar fi trebuit să știu tot ce era de știut despre buzele lui. Dar nu-mi imaginaseam că, apăsate de ale mele, le-aș fi putut simți atât de calde. Sau că mâinile acelea, capabile să instaleze cele mai complicate capcane, se puteau închide cu atâta ușurință în jurul meu. Cred că am scos un sunet din fundul gâtului și îmi amintesc vag de degetele mele, strâns încovrigate, odihnindu-se pe pieptul lui.

– Trebuia să fac asta. Măcar o singură dată, a spus apoi, dându-mi drumul.

Și a plecat.

Cu toate că apunea soarele și familia mea era probabil îngrijorată, m-am așezat, rezemându-mă de un copac de lângă gard. Am încercat să hotărâsc ce simțeam în privința sărutului, dacă îmi plăcuse sau îl detestasem, dar adevărul era că nu reușeam să-mi amintesc decât atingerea buzelor lui și mirosul de portocale, care zăbovea încă, impregnându-i pielea. Totul părea lipsit de sens în comparație cu numeroasele sărutări schimbate cu Peeta. Dar încă nu-mi dădusem seama dacă vreuna dintre ele avea vreo importanță. În cele din urmă m-am dus acasă.

În săptămâna aceea m-am ocupat de capcane și i-am dus carnea lui Hazelle. Dar pe Gale nu l-am mai văzut până duminică. Îmi pregătisem un discurs întreg despre faptul că nu-mi doream un iubit și că nu-mi făcusem niciodată planuri de căsătorie, dar n-am sfârșit prin a-l rosti. Gale s-a purtat de parcă nu ne-am fi sărutat niciodată. Poate aștepta să spun eu ceva. Sau să-l sărut la rândul meu. În schimb, m-am mulțumit să pretind și eu că nu se întâmplase nimic.